

Argent borgenc

Sardana de Daniel Gasulla i Porta (2000)

Lletra d'Agustí Pàmies i Freixas (2000)

Ben cap al tard,
post el sol,
els estels
en el cel.

Ben cap al tard,
post el sol,
cel rogenic.

Tot es cobreix
per un mantell
que ho enfosqueix
i a tots abraça,
espurnejat
amb gran amor
d'aquell argent borgenc.

Són dos nivells que s'enllacen
units pel vincle comú:
l'esclat melòdic d'una sardana
que puja a tu.

La mirada és
amunt vers l'infinit:
estem cercant l'estel
amb gran neguit.
Puntejat, en l'hora serena,
és aquest cel de mitjanit.

Enlaire les mans,
el foc dins el pit,
s'eleva, poc a poc,
l'esperit.

I quan podem tots atrapar
un punt d'argent amb nostres dits,
ben plens d'eufòria al dansar,
per tot arreu arriba el nostre crit:

La rotllana és
qui empeny el nou destí,
i el meu batec dansa
fins a delir.
Puntejant, els peus sobre el terra,
la sardana en mig de la nit!